
Z. Tóth Csaba

A NEW YORKI C. F. R.

„Lesz világhormány, akár szeretnénk, akár nem.
Az egyedüli kérdés csak az, hogy ez bódítással
vagy megegyezés révén valósul meg.”
James Paul Warburg

A fenti mottó tartalmára több XX. század eleji nemzetközi bankár vagy anglo-amerikai politikus utalt. James Paul Warburgtól, Paul Warburg fiától mégis azért idéztem, mert a kezdetben hamburgi székhelyű Warburg bankház volt az egyik nagy pénzügyi támogatója a New Yorkban 1921-ben megalakuló *Council on Foreign Relations*nek (Külügyi Kapcsolatok Tanácsa), amelynek alapítási körülményeiről, háttéréről egy eszmefuttatást közlünk, folytatva sorozatunkat a huszadik század titkairól. A CFR az 1919-ben informálisan Párizsban, majd ténylegesen Londonban létrehozott *Royal Institute of International Affairs*szel (Nemzetközi Ügyek Királyi Intézete, RIIA) párhuzamosan, a Rhodes-Milner féle Round Table csoport eszmeiségét volt hivatva kiterjeszteni, melyet Quigley így foglalt össze: „A célok, melyeket Rhodes és Milner kitűztek, és a módszerek, melyekkel ezeket elérni remélték, 1902-től (Rhodes halála évétől) csaknem azonosak voltak a korábbiakkal. Mindketten egyesíteni akarták a világot, mindenekfelett az angolul beszélő világot, egy Britannia körül szerveződő szövetségi rendszerben. Mindketten érezték, hogy ezt a célt legjobban egy titkos szövetség révén érhetik el, amelyben olyan férfiak egyesülnek, akik a közös célok iránt odaadással, egymás iránt pedig személyes lojalitással viselkednek. Mindketten érezték, hogy e szövetség úgy érheti el a céljait, hogy titkos politikai és gazdasági befolyást gyakorol a színpalak mögött s ellenőrzése alatt tartja a sajtót, az oktatást és a propagandát ... inkább a fontos emberek kis csoportjainak véleményét igyekeztek alakítani, akik egyre szélesebb körökre gyakorolhattak befolyást.” (lásd az Országépítő előző két számát). E szándékokat világosan tükrözi a Warburg-idézet.

Szimptomatikus módon az apa, Paul Warburg befolyását mutatja, hogy döntő szerepet játszott a *Federal Reserve System*, az amerikai jegybanki rendszer kialakításánál 1910-ben – amely révén azóta a magántulajdonú bankok szövetsége ellenőrzi a pénz- és hitelkibocsátást, az árfolyam- és kamatszabályozást az USA-ban, s ezzel a világgazdaságot is befolyásolni képes –, és bankja támogatta az 1917-es bolsevik forradalmat, társával, Jacob Schiffel együtt (Gary Allen: *The Bankers – Conspirational origins of the FED*, Eustace Mullins: *The Secrets of the Federal Reserve – the London Connection*).

Első pillantásra talán meglepő, de a Warburg név felmerült Hitler hatalomra kerülése kapcsán is, jelezve bizonyos fölöttébb különös szándékokat, melyek a XX. század válságai és világhátrétegei miatt álltak. A rendkívül alapos Anthony Sutton, amerikai mérnök-gazdaságtörténész megemlíti, hogy Franz von Papen *Emlékirata* szerint 1933-ban, az amszterdami Van Holkema & Warendorf régi kiadóház gondozásában megje-

lent egy könyv, Sidney Warburg név alatt, melynek címe: *De Geldbronnen van Het Nationaal-Socialisme – Drie Gesprekken Met Hitler* (A nemzetiszocializmus pénzforrásai – három beszélgetés Hitlerrel). Papen leírja, hogy a könyv a legjobb dokumentáció volt a nácik gyors pénzhez jutásáról, és többek között tartalmazta, hogy Hitler összesen 32 millió dollárt kapott new yorki bankárokától 1929 és 1933 között. Mármost, mint Sutton írja, *Sidney Warburg* nevű személy nem létezett, az viszont tudható, hogy a Hitlert támogató egyik német-amerikai cég, az I. G. Farben igazgatója mindkét országban Warburg volt: Max, illetve Paul Warburg. (Az *I. G. Farben állította elő a gázkamrák halálos mérget, a Zyklon-B-t; Max Warburg a XX. század elején a német hírszerzés főnöke volt, e minőségében engedélyezte, hogy Lenin és társai egy leplombált vagonban Oroszországba menjenek és ott végrebajtsák a bolsevik forradalmat; ő volt a német delegáció pénzügyi szakértője az I. világháborút követő versailles-i béketárgyalásokon, és egészen 1939-ig Németországban élt, akkor is csak a bombák miatt hajózott el az USA-ba; németországi vagyona érintetlen maradt – a ford.) A Warburg-könyvet – melyről tudósított a New York Times 1933. nov. 24.-i száma – mindjárt megjelenése után viharos gyorsasággal kivonták a forgalomból, ami bizonyítja, hogy nem volt egészen légből kapott a tartalma. Néhány példánya maradt meg csupán, Sutton az angol fordítást ismerteti.*

Eric Samuelson rövid, de forrásmunkákkal kellően alátámasztott írása sorra veszi mindenekelőtt a nemzetközi tőke képződését és összefonódásait a politika szereplőivel, ami végül – többek között – a CFR létrejöttéhez vezetett. Quigley egy kis csoportot nevezett meg, akik az amerikai Round Table, Cecil Rhodes titkos társaságának tagjai voltak, s közvetve vagy közvetlenül a CFR körül bábáskodtak: Morgan, Rockefeller, Carnegie, House ezredes, Paul Warburg és Benjamin Strong, Christian Herter (*The Paul H. Nitze School of Advanced Intl Studies*, SAIS alapító), Felix Frankfurter (aki az Inquiry ötletét adta Wilson elnöknek), Thomas W. Lamont (J. P. Morgan & Co. elnöke, aki 1926-ban 100 millió dollárt hitelezett Mussolininek), George Louis Beer, Walter Lippmann, Frank Aydellotte, Whitney Shepardson, Jerome D. Green, Roland Burrage Dixon (etnológus, akinek könyve, *The Racial History of Man*, 1923-ban jelent meg).

A CFR a legjelentősebb külpolitikai háttérintézmény Amerikában, amely a Rhodes-i örökség jegyében meghatározott eszmei, politikai és gazdasági javaslatokat, taktikákat és stratégiákat fogalmaz meg a nagytőke, a szellemi élet és a politika fontos képviselői számára, és közvetít az elit tagjai között. Az amerikai nagypolitikában nem is vállalhat szereplést az, aki nem tagja a Council-nak, vagy ne vett volna részt a Council által tartott „posztgraduális” képzéseken, illetve ne venné körül magát CFR-es miniszterekkel és szakértőkkel, legyen akár republikánus, akár demokrata párti. A CFR léte, története jól reprezentálja, miként zajlik valójában a nemzetközi politika: a Council

és a hozzá hasonló intézmények, társaságok és az elit nemzetközi konferenciái (pl. a Bilderberg találkozók) közvetítenek a titkos politika (különböző rendek, Skull & Bones, szabadkőművesség) és a nyilvános politika között, illetve a gazdasági elit és a politikai elit között. Az amerikai politikai elit kiképzésében nagy érdemeket szerzett titkos társaság, a Yale Egyetemen működő Skull & Bones Rend több prominens tagja a CFR-nek is tagja volt (pl. a Theodore Roosevelt-től Trumanig hét amerikai elnök mellett kitartóan dolgozó Henry L. Stimson, vagy George Bush).

Mialatt Európában dúlt a háború, a Councilban és körülötte sűrűleg-forogtak a tervezők: 1939-1945 között hozták létre a *War and Peace Studies Group*ot, a Háború és Béke Kutató Csoportot. A Rockefeller Alapítvány az első évben 50.000 dollárral támogatta a kutatást, amely a biztonsági, a fegyverkezési, a gazdasági, a politikai és a területi kérdésekre terjedt ki, és 5 kormányhivatal, valamint 12 külön kormányügynökség foglalkozott a felmerült problémákkal, az események kézbentartásával. A projekt során 362 találkozó zajlott le és 682 dokumentáció keletkezett (a munka alaposságát nem zárja ki a jaltai „sajtpapír”, melyen Rooseveltt és Sztálin megegyeztek a befolyási övezetekről; azt is mondhatnánk, hogy ez benne volt a pakliban). 1941 februárjában a CFR összes szekciójával, hivatalosan a State Department részévé vált. A War and Peace tanulmányokból nőtt ki a Marshall-terv, amit CFR-tervnek is neveztek. Ezt a tervet 1946-ban a Charles M. Spofford ügyvéd és David Rockefeller vezette CFR csoport körvonalazta először *Újjáépítés Nyugat-Európában* címmel. Ezek a tanulmányok készítették elő az amerikai gazdasági-politikai befolyás útjait Európában.

Ennek megfelelően a CFR közvetlenül támogatta az európai egyesítés gondolatát is. A háború után létrejött egy szervezet, a Független Liga az Európai Együttműködésért (ILEC), amelynek a lengyel származású menekült, Joseph Retinger volt a főtitkára (később a gazdasági-politikai világelit ún. Bilderberg találkozóinak egyik megalapítója), s amely Paul van Zeeland belga miniszterelnök nevéhez fűződik. Retinger a londoni Chatham House-ban, a RIIA székhelyén (!), 1946 május 8-án körvonalazta egy szövetségi Európa tervét, amelyben az államok feladnák szuverenitásukat. Még a háború alatt, 1942-43-ban, amikor Retinger közeli munkatársa volt Zeelandnak, megfogalmazódott egy Benelux vámúnió terve, mintegy a Közös Piac előképeként. Retinger szeméi előtt egyfajta európai nagyhatalmi státusz lebegett, aminek némileg faji színezetet kölcsönöznek saját szavai a Chatham House-ban, és eszünkbe juttatják Rhodes hasonló megnyilatkozásait: *A periódus végén, amelynek folyamán a fehé ember kiterjeszti aktivitását az egész glóbuszra, a Kontinens maga keresztülmegy egy belső szétszakadási folyamaton...nem maradnak nagyhatalmak a kontinentális Európában... [amelynek] lakosai végül is a legértékesebb emberi elemet képviselik a világon.* (J. Retinger: *The European Continent?* 1946).

Nyilvánvaló azonban, hogy ezzel a nagyhatalmi illúzióval Retinger és köre inkább csak hízelegni akartak az európai országok vezetőinek, a valódi cél Európa integrálása az anglo-amerikai világrendbe. Röviddel e beszéd után, Retingert meghívta az amerikai nagykövet, Averell Harriman (Skull & Bones tag, a Bush család régi üzleti partnere), az Egyesült Államokba, egy biztosítsa az amerikai támogatást az ILEC számára. „Eszméink teljes elfogadására találtam Amerikában, bankárok, üzletemberek és politikusok körében. Mr. Leffingwell, senior

partner a J. P. Morgan-nél, Nelson és David Rockefeller, Alfred Sloan (a General Motors elnöke), Charles Hook, az amerikai Rolling Mills Co. elnöke, Sir William Wiseman (a brit SIS, Strategic and Internal Studies), a Kuhn & Loeb partnere, George Franklin és különösen régi barátom, Adolf Berle Jr. [CFR], mindannyian a pártfogásukról biztosítottak, és Berle beleegyezett, hogy vezeti az ILEC amerikai szekcióját. John Foster Dulles is segítséget ígért.” (John Pomian ed.: *Joseph Retinger: Memoirs of an Eminence Grise*, Sussex University Press, 1972). Dulles, a külügyminiszter szoros barátságban volt Jean Monnet-val, akit az *EU atyjának*, „előrelátó idealistának” tartanak, s akivel ő először 1918-ban Versailles-ban találkozott, ugyanúgy mint Dean Achesonnal, Truman külügyminiszterével, a Marshall-terv egyik értelmi szerzőjével. Monnet valójában az atlanti pénzkapitalizmus érdekében a kapcsolatok kiterjedt hálózatát létrehozó nemzetközi bankár volt. „Idealizmusát” a bankárok tervének ideális megvalósítására való törekvése jelenti.

Igy formálódott az Európai Mozgalom, amely lényegi támogatást kapott az amerikai kormánytól ugyanúgy, mint magánforrásokból, például az Amerikai Bizottság az Egyesült Európáért (ACUE) útján. A fent említett nevek fontosak a jelenlegi összefüggésben: Leffingwell előzte meg John McCloy-t és David Rockfellert a CFR elnöki székében (1946-53) és CFR igazgató volt 1927 óta, míg Franklin a CFR ügyvezető igazgatója volt 1953-57 között, később pedig a Zbigniew Brzezinski-féle Trilaterális Bizottság koordinátora és mellékesen a Rockefeller család tagja (a Háromoldalú Bizottság az USA, Európa és Japán üzletembereit és politikusait tömöríti, mintegy háromszáz embert, ugyancsak integrációs, stratégiai célokkal).

Az Európa Mozgalom amerikai támogatottsága megnövekedett 1952 után, ennek nagy részét a John McCloy által kezdeményezett Európai Ifjúsági Kampány céljaira fordították. McCloy saját karrierje egészében megtestesíti az atlanti uralkodóosztályt: viszonylag egyszerű származású céges ügyvédből, harvardi kapcsolatai révén, 1941-45 között hadügyminiszterhelyettes lett és ő volt a Világbank (IBRD) első elnöke, amelyet a Wall Street érdekeltségek kedve szerint alakított újjá; 1949-1952 között USA fő hadbiztos Németországban (ahol egyebek közt segített Kruppnak visszaszerezni a kontrollt acéltársaságai felett javasolva a Krupp-Stiftung létrehozását a Ford Alapítvány mintájára, továbbá német felesége révén kapcsolatba került Adenauerrel, akinek nővére hozzáment Lewis Douglas-hez, egy J. P. Morgan bankárhoz, későbbi angliai USA nagykövethez), majd 1953-ban a Chase Manhattan Bank és a Ford Alapítvány igazgatója lett. Aktív tagja volt a Bilderberg csoportnak és bekerült a CFR elnöki székébe.

A CFR tag George F. Kennan, Paul Nitze és Dean Acheson nevéhez köthető az a hidegháborús dokumentum 1950-ben, amely a Truman-doktrina gyakorlati kiterjesztését szolgálta. Ennek nyomán Amerika a világ rendőrévé vált, és hallatlanul magas összeget, az amerikai nemzeti össztermék 20 %-át kezdte fegyverkezésre fordítani (1953-ban 50 milliárd dollárt, 1997-ben, békeidőben 300 milliárdot). George Kennan egy sokat idézett, 1948-as külügyi tervezési tanulmányban lényegében szentimentális okokra hivatkozva fogalmazta meg Amerika valódi szerepét a világban, ahogyan azt a háttérpolitikusok elgondolták: „Mi birtokoljuk a világ kincseinek kb. felét, pedig a világ népességének csak 6,3 %-át adjuk... Ebben a helyzetben nem kerülhetjük el, hogy irigység és barag tárgyai le-

gyünk. Igazi feladatunk az elkövetkező időszakban az, hogy a kapcsolatok olyan mintáját javasoljuk, ami lehetővé teszi számunkra ennek az egyenlőten helyzetnek a fenntartását anélkül, hogy nemzeti biztonságunk kárt szenvedne... Föl kell hagynunk azzal, hogy olyan bomályos és nem valóságos célokról beszéljünk, mint az emberi jogok, az életszínvonal emelése vagy a demokratizálás. Nincs messze az a nap, amikor leplezetlen batalmi koncepciók szerint kell cselekednünk. És akkor annál jobb, minél kevésbé gátolnak idealista jelszavak.” (Ulrich Duchrow: *Lehetséges az igazságosság?* 1992)

A CFR tiszteletbeli elnöke David Rockefeller. Tagjai közt van az amerikai tömegmédiá (Washington Post, The New York Times, Time Magazine, Newsweek, Wall Street Journal, ABC, CBS, CNN) számos munkatársa, a jelenlegi FED-elnök, Alan Greenspan, a CIA néhány vezetője (pl. James Woolsey), a Legfelsőbb Bíróság néhány tagja, egykori és mai elnökök, kormánytagok (Dwight D. Eisenhower, Jimmy Carter, John Kennedy, Richard Nixon, a két Bush, Colin Powell, Warren Christopher, Madlaine Albright, William Cohen, Henry A. Kissinger, Cyrus Vance, Paul Wolfowitz, Dick Cheney, Weinberger, Donald Rumsfeld, Robert McNamara, Lemnitzer, Wesley Clark), valamint szenátorok és képviselők, egyetemek és intézetek, *think-tank*-ek vezetői és professzorok (Zbigniew Brzezinski, Bernard Lewis, Francis Fukuyama, Paul Nitze). 1999-2000-ben három katonai vezető is részt vett egy CFR-tudattágítón, a haditengerészettől, a hadseregtől és a légierőtől, és Brzezinski fia, Mark Francis is továbbvinni látszik az apai örökséget, egyelőre az *Inter-American Foundation* (IAF) színeiben. A CFR projektjeit számos világcég, pénzintézet, alapítvány támogatja, köztük a hagyományosak, mint a Brown Brothers Harriman & Co., Chase Manhattan Corp., E.M. Warburg, Pincus & Co., J. P. Morgan & Co. Inc., továbbá az ismertebbek közül pl. az AGIP, az American Express, a Coca-Cola, a Deloitte & Touche, a Walt Disney Co., az Enron, az IBM, a Lockheed Martin, a Dow Jones & Co., a New York Stock Exchange, a Paribas, a Sony, a Soros Fund (Soros György), unikumként a Banca di Roma, a Banco Santander Central Hispano és a Deutsche Bank, és sorolhatnánk vég nélkül (2000 februári program tagok). Magyarországi kapcsolatuk – többek között? – Bokros Lajos (Világbank) és Surányi György (mindketten Bilderberg résztvevők), és a Magyar Atlanti Tanács.

A CFR székhelye New York City-ben a Harold Pratt House, az 58th East 68th Streeten. Az épület érdekessége, hogy a névadó Harold Pratt, aki a CFR céljaira biztosította a családja tulajdonában lévő házat, s akinek a Rockefeller-féle Standard Oil-ban voltak érdekeltségei, apósa volt a „leszerelési szakértő” Paul H. Nitzenek, az amerikai Schroeder Inc. egyik igazgatójának; Kurt von Schroeder báró Hitler személyes bankárja volt, és az 1846-ban Németországban alapított Schroeder bankház tulajdonosa, amelynek Angliában és az USA-ban is voltak ágai. Még számos név felbukkan a CFR és a Schroeder bank viszonylatában, a Standard Oil pedig ugyancsak részesedett a Harmadik Birodalom hadi konjunktúrájából. A Council legutóbbi, szeptember 11 utáni munkája, mely az intézet jelenlegi elnöke, Leslie H. Gelb bevezetőjével olvasható *Reshaping of the America's Military – Four Alternatives* címmel a világhálón, az amerikai hadsereg újjáalakításáról, szerepvállalásáról fogalmaz meg ajánlásokat az amerikai elnök részére. Reméljük, nem kerekedik belőle túl nagy felfordulás – megint.

Eric Samuelson, J.D.

A Royal Institute of International Affairs
„kistestvére”, az amerikai
Council on Foreign Relations

Alapítása óta... a CFR az elsőrendű közvetítő a nagytőke és az amerikai kormány között. Tagjai folyamatosan betöltöttek kormányzati állásokat mind a republikánus, mind a demokrata adminisztrációkban. Negyedéves folyóiratukban, a *Foreign Affairs*-ben közölték irányelveik az amerikai kormányzati politika részévé válnak.

J. Vankin: *Conspiracies, Coverups and Crimes* 1992.

Abban az időben, még tinédzserként, mikor John Kennedy felhívást intézett a polgársághoz, diákként egy professzortól hallottam először Carroll Quigley nevét.

Bill Clinton

Amikor Bill Clinton megtartotta beszédét a Demokrata konvencióban 1992. július 16-án, Carroll Quigley neve nem volt éppen közkeletű (*Clinton, Quigley and Conspiracy: What's Going on Here?* NameBase NewsLine, No. 1., April-June 1993).

Quigley, a Külszolgálati Intézet dékánja volt a Georgetown Egyetemen, *magna cum* fokozattal végzett a Harvardon. Ripley *Believe it or not* című könyvéből írt disszertációja a Harvard legfiatalabb PhD-s személyévé tette. A Harvardon és a Princetonon eltöltött évek után a Georgetownra ment, ahol a növendékek 28 éven át folyamatosan őt választották legkedveltebb professzoruknak. Quigley tanítványa volt Clinton is, aki megkapta a Rhodes-ösztöndíjat. Clinton 1989-ben lépett be a Council-ba, 1991-ben látogatott el egy Bilderberg találkozóra és elnökjelölése idején vált a Trilaterális Bizottság tagjává. Clinton az amerikai közvélemény előtt elismeréssel nyilatkozott georgetown-i mesteréről. Aztán 1996. novemberében legyőzte a korábbi CFR/Trilaterális/Skull & Bones tagot, George Herbert Walker Bush elnököt a választáson.

A Council háttérpolitikáját és *külföldi* eredetét tudatosan gerjesztett homály fedi. Több mint három évtizede a CFR-t nem említik, sem közírók, sem a komolyabb kutatók. Ha mégis, csupán annyiban, hogy egy adott kormány tagjelöltjei közül hánynak van, mint ez szokásos, *CFR kapcsolata*.

G. William Domhoff, Santa Barbara-i szociológus írta 1978-ban, hogy a CFR csupán két akadémiai vizsgálat tárgya volt. Ez, mint mondja, „önmagában is egy tanulmány tárgya lehetne arról, hogy milyen kevés társadalomtudós ismeri a politikacsínálást az Egyesült Államokban.” Az akadémiai tanulmányok hiányával párhuzamosan ugyancsak csekély a média vagy a sajtó tudósítása e témáról. A CFR megalapítása után 37 évvel, 1958-ban adta ki a Harper's kiadó Joseph Kraft könyvét, *az Államférfiak iskoláját*, amelyben először van szó az intézményről.

A magyarázatot Carroll Quigley, a Georgetown Egyetem professzora adta meg egy interjúban. Quigley elutasította a radikális jobboldal magyarázatát az okokról, majd hozzátette: „Őszintén szólva, nebulósággal találhatja magát szemközt az, aki ezzel a témával foglalkozik.” Kifejtette, hogy a kormányzati intézetekben kibontakozott tanári karrierje rombadólt amiatt a huszonvalahány oldal miatt, amit a Round Table csoport létezéséről írt.

Mint látni fogjuk, a CFR valóban a brit Kerekasztal teremtménye.

A CFR brit kapcsolatainak története visszavezethető George Peabody, John Pierpont Morgan, Andrew Carnegie, Nicholas M. Butler és Edward House ezredes személyére, akik mindannyian lojálisak voltak Britanniához. A Cecil Rhodes által alapított Titkos Társaságban került kapcsolatba Rothschild, Morgan, Carnegie és Rockefeller. Ez a Round Table nevű szupertitkos kis csoport irányította a műveleteket.

A történet ott kezdődik, hogy George Peabody 1837-ben Londonba ment és ott letelepedett, ugyanabban az évben, amikor Viktória királynő trónra lépett. Találkozott más bankárokkal, kereskedőkkel, akik nagyban kereskedtek méteráruval, „kormányok, nagy cégek, és gazdag emberek” számára. Nemsokkal Londonba érkezése után Peabody-t magához hívatta Nathan Mayer Rothschild báró, aki felajánlotta, hogy állja az összes reprezentációs költségét. Ettől kezdve Peabody híres július 4-i vacsoráit a Rothschildok rendezték és támogatták. 1837-ben Peabodyt előre figyelmeztették brit barátai az elhatározásukról, hogy „visszavonják a biteleket a világpiacról és ezáltal esni fog a kereskedelmi forgalom; így Peabody tőkéje likvid marad és kész volt lecsapni az amerikai érdekeltségekre, melyeket a brit mozgás miatt így olcsóbban felvásárolhatott.” Az 1837-es összeomlásban Peabody szerencsésen felvásárolta az értékvesztett tulajdonokat Amerikában. 1854-ben a londoni amerikai nagykövet, James Buchanan kiviharzott a szobából, amikor George Peabody Viktória királynőt köszöntötte az elnök, Pierce előtt. Ez a Peabody volt, „a Morgan pénzügyi birodalom megalapítója.” (Anton Chaitkin: *Treason in Amerika*, 1985.)

1859 júniusában Morgan átvette az ellenőrzést a George Peabody & Co. felett. Morgan Union kötvényekkel kereskedett. A polgárháború „bombauzlet volt a német-ziódi bankárok számára a Wall Streeten, akik kölcsönöket vettek fel a számos Unió-szimpatizánstól Németországban” (Ron Chernow: *The House of Morgan*, 1990.). Peabody amerikai ügynöke a Junius Morgan vezette Beebe, a Morgan & Company bostoni cége volt. Amikor J. P. Morgan Bécsben tartózkodott, apja megírta neki, hogy Alexander Duncan cégében van egy üresedés – a Duncan, Sherman & Company bank kapcsolatban állt Peabodyval Londonban. Pierpont Morgan „hamarosán ügyvezető lett, mint a George Peabody & Co. amerikai képviselője.”

Andrew Carnegie (1835-1919) 1872-ben, 150.000 dollár jutalékot fizetett egy pennsylvaniai vasúti szárnyvonal 6 millió dolláros kötvényeinek kihelyezéséért Európában. Egy második úton pedig további 74.000 dollárt. Közben Angliában 1873-ban, leggyakoribb angol útjainak egyikén, találkozott Henry Bessemerrel és látta az acélgártásban a Bessemer-féle eljárást. Ezt követően megalakította a Carnegie, McCandless & Company-t 700.000 dolláros tőkével, és épített egy új acélüzemet, az Edgar Thompson Steel Works-öt (hogy hízelegjen a Pennsylvania Vasúttársaság elnökének a várható nagylelkű engedményekért, az üzemet róla nevezte el).

Andrew Carnegie 1893-as könyvének, a Triumphant Democracy-nek eredeti kiadásában így írt: „Az idő eloszlatbat számos szép illúziót és lerombolbat sok nemes álmat, de sosem fogja megrendíteni a bitem, hogy a seb, amelyet az Anyának gyermekétől való váratlan és nem kívánt elszakadása okozott, nem vérzik örökké. Az em-

berek mondják, amit akarnak, de én azt mondom, hogy amint a nap az égen egykor az egységes Britanniára és Amerikára ragyogott, oly bizonyos, hogy egy reggelen felkel, felragyog, és ismét üdvözlzi az Egyesült Államokat, a Brit-Amerikai Uniót.” (Wickliffe B. Vennard, Sr.: *The Federal Reserve Hoax Exposed*, 1973.). 1948-ban egy Carnegie-életrajz így fejeződik be: „Hitte, hogy az egyetemes béke akkor jön el, ha a nemzeti érdekeltségek világszerte összekapcsolódnak. Elsőként Amerika és Anglia, az angolul beszélő faj egysége jön létre. Azután az Európai Egyesült Államok. És végül az egész emberi faj egyesítése.” (Henry Thomas: *50 Great Americans*). Carnegie volt az elnök és nagylelkű anyagi támogatója az Anti-Imperialista Ligának 1898-as megalapításától haláláig (ez a Liga bizonyára a nem-amerikai impériumok ellenében alakult – a ford.). Vagyona az 1887-től 1990-ig a majdnem 3.5 millió dollárról 40 millióra nőtt. Holdingjait a Carnegie Steel Co.-ban egyesítette 1899-ben. 1900. december 12-én „New York összes nagy férfitúja” egy informális parlamentet tartott, egy vacsora-partit adott a Carnegie Steel Company elnökének, „Smiling Charlie” Schwabnak. Az egész éjjel tartó ülés után néhány héttel Schwabot Carnegiehez küldte Morgan: „Menj és kérdezd meg az árat.” A 492.000.000 dolláros árat a cégért, amit egy „elképesztő váltásdíjnak” neveztek, 300.000.000 dollárral fizette ki, kötvényekben és kedvezményes részvényben. Carnegie aktívái ténylegesen csak 80 milliót értek, de Morgan egyesítette más cégekkel (Tennessee Szén és Vasművek, Illionis Steel Company, és Colorado Fuel and Iron), és létrehozta a U. S. Steel Companyt, amely az amerikai acélipari kapacitás 65 %-át adta, majd megalakította a U. S. Steel Corporationot – az első milliárd dolláros nagyvállalatot Amerikában.

Andrew Carnegie a „béke három templomát” támogatta: az Amerikai Központi Bíróságot, a Pan American Uniont, és a hágai Békepalotát (amelynek megépítése 1.5 millió dollárba került 1903-ban). A Carnegie Alapítvány a Nemzetközi Békéért 1910-ben alakult. Az irányítást Carnegie Dr. Nicholas Murray Butlernek, a Columbia Egyetem elnökének adta (1862-1947). Butlert aggasztotta a szövetségesek helyzete az I. világháborúban, és úgy döntött, hogy a béke megalapozása szempontjából a legjobb út, ha az Egyesült Államok belép az I. világháborúba. (Rene A. Wormser: *Foundations: Their Power and Influence*, 1958.). Norman Dodd-ot, a Reece Bizottság kutatási igazgatóját hívták meg, hogy vizsgálja meg az Alapítvány régi feljegyzéseit. A jegyzőkönyvek, mint Dodd vizsgálta, felfedték, hogy 1910-ben a Carnegie kurátorai ilyen kérdésekkel foglalkoztak: „Ismert az ember bármit, ami hatásosabb, mint a háború, egy egész nép életének a teljes megváltoztatására?” Végül úgy döntöttek, hogy valóban a háború a leghatásosabb út. Egy évvel később a jegyzőkönyv a következő kérdést tartalmazta: „Hogyan sodorjuk bele az Egyesült Államokat egy háborúba?” És válaszoltak: „Ellenőrizniünk kell az Egyesült Államok diplomáciai gépezetét,” amihez elsőként meg kell szerezni a „kontrollt a Külügyminisztérium felett.” A kurátorok küldtek egy bizalmas üzenetet is Wilson elnöknek, ragaszkodjon ahhoz, hogy a háborúnak ne legyen túl hamar vége. Dodd arra is rábukkant, hogy a külügyben minden magasabb beosztást csak úgy foglalhattak el, ha előtte felvilágosította a jelölteket a *Council of Learned Societies* (Tudós Társaságok Tanácsa), amelyet a Carnegie Alapítvány hozott létre (William T. Still: *New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies*, 1990.). A Béke Temploma Uniót egy

találkozón alapították meg Andrew Carnegie otthonában 1914-ben, több mint 2 millió dolláros összeggel. Andrew Carnegie, J. P. Morgan és Otto Kahn jegyezték az 1915-ös angol-francia kölcsönt (William P. Hoar: *Architect of Conspiracy*, 1984.). Ezeket, mint Morgan mondta, „kereskedelmi” célokra adták (Anthony Sutton: *Wall Street and the Bolshevik Revolution*, 1974.).

A Szabad Nemzetek Ligáját 1918-ban hozták létre (1920-ban ebből lett a *Foreign Policy Association*). Ez a szervezet „19 író, kiadó, tanár találkozásából fejlődött ki, azzal a szándékkal, hogy eladják a wilsoni politikát és a Népszövetség ötletét a közvéleménynek.” (Ferdinand Lundberg: *The Rockefeller Syndrome*, 1976.). A FPA mindazonáltal hamarosan másodhegedűs lett a CFR mellett.

1918 júniusában egy igen díszkrét klub alakult new yorki „tőkések és nemzetközi ügyvédek” részvételével, amelynek vezetője Elihu Root volt, Andrew Carnegie egyik ügyvédje (Peter Grose: *Continuing The Inquiry*, 1996.), aki később az idősebbik Roosevelttel hadügyminiszter lett, s aki felkarolta Henry Stimsont (Paul Goldstein - Jeffrey Steinberg: *George Bush, Skull and Bones and the New World Order*, 1991.). Az eredeti CFR 108 tagját, mint Whitney Shepardson leírja, „a bankok, a gyáripar, a kereskedelmi és pénzügyi társaságok magas rangú tagjai adták, köztük számos ügyvéd.” (Peter Grose id.mű). Nemzetközi bankárok gondoskodtak a pénzről: „Britanniában a szervezetet (kezdetben) *Institute for International Affairs*-nek hívták (IIA), míg New Yorkban *Council on Foreign Relations* néven működött. A csoport számára a tőke a vagyonos nemzetközi bankároktól származott...” (Michael Howard: *The Occult Conspiracy*, 1989.). A CFR-t „a Keleti Part bankárai, ügyvédjei és akadémikusai...” alapították.

Egy texasi, bizonyos House volt a kulcsszemély a Wilson adminisztráció előtt és alatt. Ő segédkezett a jövedelemadó, a Federal Reserve rendszer bevezetésében, ő alkotta meg a népszövetség kifejezést, ő vázolta fel a szerződést a Népszövetség részére és elnökkölt a CFR megteremtése fölött.

Edward Mandel House ezredes egy másfél millió dolláros vagyon örököse volt. A texasi Houstonban született, egy vagyonos bankár és ültetvényes fiaként. A House család eredetileg holland volt (Huis). Ősei Angliában éltek 300 évig mielőtt apja Texasba jött, anyja is angol volt. Thomas William House Texasba jött harcolni Sam Houston alatt és egyik amerikai ügynöke volt egy londoni bank érdekeltségének, „mint nébányan mondják, a *Rothschild* bázénak.” (Rose L. Martin: *Fabian Freeway: High Road to Socialism in the USA*, 1966.). Edward House „ifjúságának és felnőtt életének nagy részét a Brit-szigeteken töltöttei.” Az idősebb House arra ösztönözte fiait, hogy „Angliát megismerjék és szolgálják.” (Rose L. Martin id.mű). House későbbi brit kapcsolataira jellemző, hogy Sir William Wiseman, a brit titkosszolgálat amerikai vezetője tőle kért engedélyt, hogy New York-i magánirodájában tanulmányozza az amerikai kormány legtitkosabb dokumentumait (Sigmund Freud -William C. Bullitt: *Thomas Woodrow Wilson: A Psychological Study*, 1966.). House a Fabianus Társaság prominens tagjaival vette magát körül (G. Edward Griffin: *Creature From Jekyll Island*, 1994.); ez a társaság szerteágazó spekulációkat szőtt egy új szociális, szocialisztikus rendről, tagja volt többek között Bertrand Russel, H. G. Wells és G. B. Shaw (McKenzie: *The Fabians*). 1892 és 1902 között megválasztották Texas-i kormányzóknak.

1911-1912 telén House megírta a *Philip Dru: Administrator* című művét. House azt mondta, hogy „a *Karl Marx* megálmodta szocializmusért” dolgozik. A könyv egy elképzelt tervről szól Amerika meghódítására, a republikánus és a demokrata pártok feletti ellenőrzés megszerzése révén, és e pártokat egy szocialista világkormány létrehozására használják. A terv központi részei tartalmazzák egy fokozatos szövetségi jövedelemadó és egy központi bank leírását (John E. McManus: *The Insiders*, 1992.). A könyv körvonalaz egy örökösödési adót és sugall néhány feladatot az államoktól távol. Sugalmaz egy összeesküvést, amely „befurakszik az elnökválasztások előkészületeibe, azért, hogy ne lehessen jelölni olyanokat, akiknek nézetei nincsenek összhangban az övéikkel.” (Alan Stang: *The Actor*, 1968.). House elküldte a könyvét apósának, Dr. Sidney E. Mezes-nek New York Citybe. Mezes, aki olvasta és méltányolta a könyvet, New York City Egyetemének igazgatója és a Texasi Egyetem korábbi elnöke volt. House később elküldte a könyvet a jövőbeli Wilson kabinet tagjának, David F. Houston-nak. Houston közgazdaságilag értékelte a művet, de azt mondta, hogy ez fikció, és tanácsolta, írjon belőle egy komoly művet (Charles Seymour, ed.: *The Intimate Papers of Colonel House*, 1926.).

1912 novemberi megválasztását követően Woodrow Wilson a Bermudákon töltött vakációján olvasta a *Philip Dru*-t (Robert F. Rifkind: *The Colonel's Dream of Power, American Heritage*, Febr. 1959.). Arthur Howden Smith írta: „a Wilson adminisztráció kilenc hónap alatt teljesen átszervezte a pénzügyi struktúrát, a *Philip Dru*-ban körvonalazott elképzelések szerint.” (Wickliffe B. Vennard i.mű). 1912-1914-től Wilson törvényhozási programja „nagy részt a House-könyv programja volt...” (Freud-Bullitt i.mű). A New York Times 1913 januárjában arról írt, hogy a Philip Dru szerzősége még rejtély. 1915-ben House még próbálta titkolni, hogy ő a könyv szerzője (Alexander L. George: *Woodrow Wilson and Colonel House*, 1964, p. 131). Azok között, akik olvasták a regényt, ott volt Franklin Delano Roosevelt – akkoriban tengerészeti miniszterhelyettes – akinek anyja közeli barátja volt House ezredesnek (Rose L. Martin i.mű). A könyvet B. W. Huebsch adta ki, aki „a baloldal kedvenc kiadója volt, és éveken át az amerikai Fábianus szocialista csoportok megbecsült kollaborátora.” 1917-ben egy könyvkereskedő így írt a House-könyvről: „Abogy megy az idő, úgy válik az érdeklődés egyre nagyobbá iránta, köszönhetően annak a ténynek, hogy a benne leírt gondolatok számosa köztársaságunk törvényévé válik, számosról pedig úgy vitatkoznak, mint majdani törvényekről.” Egy kérdéssel fejezi be: „Vajon a texasi E.M. House ezredes a szerző? Ha nem ő, akkor ki?” Seymour hozzátette: „Valóban House ezredes volt a szerző; egyéb foglalkozásaiboz hozzátette ugyanis, hogy regényíró.” Franklin K. Lane és W. J. Bryan egyaránt tanúsították a *Philip Dru* befolyását Wilsonra (Rupert N. Richardson: *Col. Edward M. House: The Texas Years 1858-1912*, 1964.). 1918-ban Franklin K. Lane, Wilson belső titkára egy magánlevélben azt állította: „Minden, amit a könyvről mondanak, megtörténik... Az elnök a *Philip Dru*hoz fordul a végén.” (Dan Smoot: *The Invisible Government*, 1962.). House könyvéről azt mondják, hogy a következő 40-50 évet kódolva körvonalazta (azt is állítják, hogy a DRU rövidítés: David Rex University).

Charles Seymour „a Federal Reserve láthatatlan őrangyalának” nevezte House ezredest. A bankár J.

Horace Harding rendezett egy vacsorát, amelyen House „meggyőzte a pénzügyi batalmasságokat, hogy a demokráta számára (a demokrata párt jelképe) Wilsonnal a nyergében nem fog kirúgni a hámból... A Schiffek, a Warburgok, a Kubnok, a Rockefellerek, a Morganekek a bizalmukat House-ba helyezték...” (Alan Stang id. mű).

Miután keresztülvitte a Federal Reserve-öt, House a nemzetközi ügyek felé fordult. House-nak „komoly kapcsolatai voltak nemzetközi bankárokkal New Yorkban. Bejáratos volt... nagy pénzügyi intézetekhez, melyeket olyanok reprezentáltak, mint Paul és Felix Warburg, Otto H. Kahn, Louis Marburg, Henry Morgenthau, Jacob és Mortimer Schiff és Herbert Lehman. House-nak ugyanúgy erőteljes kapcsolatai voltak európai bankárokkal és politikusokkal.” Jacob Schiff meghalt 1920-ban, a Smoot által megnevezett többi élő bankár; egy kivételével 1921-ben a CFR alapító tagja volt (Warburg, Morgenthau, Schiff 33. fokú szabadkőművesek voltak). A 270 fős társaság, amely a Federal Reserve System-et létrehozta, „valamennyien CFR-tagok voltak.” Többek között Jacob Schiff, Averell Harriman, Frank Vanderlip, Nelson Aldrich, Bernard Baruch, J. P. Morgan és John D. Rockefeller.

A J. P. Morgan & Co. asszociációkkal a kapcsolatot a brit Milner csoport hozta létre az I. világháború előtt (Carroll Quigley: *The Anglo-American Establishment*, 1981.). Ez a csoport, amelyet Round Table néven ismerünk, alapította a RIIA-t: „A háborút követő versailles-i béketárgyalások folyamán, a Round Table csoport tagjai, Lionel Curtis, James Balfour, Lord Milner és mások megalapították a Royal Institute of International Affairs-t, azzal a szándékkal, hogy összehangolják az angol és amerikai együttműködést. Arról is batározta, hogy alakítanak egy amerikai ágat, de ennek egy másik nevet adtak, hogy előzményeit titokban tartsák. Így született a Council on Foreign Relations, amelyet eredetileg Morgan emberei építettek föl, Morgan-pénzből.” A két eltérő nevű csoportot azért hozták létre, hogy megóvják az amerikai népet a hazafias dühtől, ha felfedezik, hogy a CFR ténylegesen a brit Kerekasztal fiókintézménye. A Kerekasztal alcsoportok létrehozásának fő felelőse Lionel Curtis volt.

Egy értő megfigyelő így írta le a CFR brit front-szerepét: „Az összefonódás problémája szembevető egy másik okból, amellyel a Kongresszus sosem foglalkozott. Úgy tűnik, hogy bizonyos hatalmas jenki alapítványok, nevezetesen a Rockefeller, Ford és Carnegie a fedett US külpolitika tudatos eszközei voltak, olyan igazgatókkal és tisztségviselőkkel, akiket kétségtelenül az amerikai hírszerzés ügynökeinek nevezhetünk. Quigley szerint ennek gyökerei visszavezethetőek az 1921-ben alapított brit Royal Institute amerikai ágára, amely a Rhodes Trust-ből nőtt ki. Az amerikai ág, a CFR báterében a J.P. Morgan & Company állott.” (Daniel Brandt: *Philanthropists at War*, NameBase NewsLine, No. 15. 1996.).

Az 1936. évi CFR évkönyv így ír: „1919 május 30-án a párizsi békekonzferencia különböző vezető tagjai a párizsi Hotel Majesticben találkoztak, hogy megvitassák egy nemzetközi csoport felállítását, amely javaslatokat tenne saját kormányuknak a nemzetközi ügyekkel kapcsolatban. Az Egyesült Államokat Tasker H. Bliss tábornok, vezérkari főnök, Edward M. House ezredes, Whitney H. Shepardson, Dr. James T. Shotwell, és Prof. Archibald Coolidge képviselte. Nagy-Britanniát nem hivatalosan képviselte Lord Robert Cecil, Lionel Curtis, Lord Eustace Percy, és Harold Temperley.” A május 30.-i találkozót a

brit delegáció szállásán tartották, és indítványozták egy anglo-amerikai külügyi intézet létrehozását, egy ággal Londonban, egy ággal New Yorkban. A New York-i és Londoni helyszínek kézenfekvőnek tűntek, mivel „közülük majdnem mindenki bankár és ügyvéd volt.” (Robert D. Schulzinger: *The Wise Men of Foreign Affairs, The History of the Council on Foreign Relations*, 1984.).

A britek igyekeztek gyorsan megalapítani saját águkat. Az amerikai ág megalapítása sokkal lassabb volt. Amikor az amerikai békekövetek hazatértek, polgártársaik „elmerültek az izolacionizmusban és a tiltakozásban, telve bizalmatlansággal a Népszövetség eszméi iránt.” (Peter Grose id. mű).

Messze nem teljes a résztvevő ötven vacsoravendég listája, ám úgy tartják: „a 21 amerikai, akik 29 brit kollégájukkal együtt megalapították Párizsban a RIIA-t, egy változatos csoportot alkotott, beleértve E. M. House ezredes, Herbert Hoover, Tasker Bliss tábornokot, Christian Hertert, és olyan tanárokat, mint Charles Seymour, a Yale későbbi elnöke, Archibald Coolidge, professzor a Harvardról, és James T. Shotwell a Columbiáról.” (CFR Annual Report, 1979-1980). Az amerikai küldöttség két taborra oszlott. Egyiket, az amerikai hivatalos tárgyalóküldöttséget Tasker H. Bliss és Edward House vezette, együtt Herbert Hoover és Thomas W. Lamont tanácsadókkal, segítőkkel. A másik oldal 12 tanárból állt, akik az amerikai küldöttség tanácsadó kapacitását látták el. A tanárok leg többje a Harvardról, a Yalerről és a Columbiáról jött (noha Wilson elnök nem volt elégedett a béketárgyalásokon kifejtett 14 pontja fogadtatásával, az anglo-amerikai körök lényegében megkapták, amit akartak: a háborúval tönkretették a rivális Németországot és az Osztrák-Magyar Monarchiát, azaz Közép-Európát, lényegében az életképtelen utódállamokkal együtt – a ford.).

A hazatérő Inquiry tanárok hiányolták a támogatásokat a megálmodott amerikai külügyi intézet megteremtéséhez, de felajánlották külügyi tapasztalataikat, szaktudásukat és magas szintű kapcsolataikat: „Az ügyvédi és bankvilág emberei ellenben számos pénzügyi forrást megcsapolhattak... Ez volt az együttműködés, amely létrehozta a modern Council-t...” A CFR megalapításához szükséges pénz J.P. Morgan-tól, John D. Rockefellertól, Bernard Baruchtól, Otto Kahntól, Jacob Schifftól és Paul Warburgtól jött.

Egy másik forrás azt sugallja, hogy a CFR-nek eredetileg támogatási gondjai voltak: „Felvették egy olyan szervezet nevét, amely már létezett. Az eredeti CFR-t 1918 júliusában, alapították New Yorkban, de alig több, mint egy év múlva inaktívra vált pénzügyi nehézségek miatt. Ez az eredeti csoport 66 tagból állt, akik csatlakoztak a párizsi békekoholóhoz és megalakították a ma ismert CFR-t.” (Alan Stang i.mű, és Whitney H. Shepardson: *Early History of the CFR*, 1960.).

J.P. Morgan személyi ügyvédje, John W. Davis (és későbbi republikánus elnökjelölt) volt a CFR alapító elnöke. Paul Cravath, a CFR első alelnöke, ugyancsak J. P. Morgan érdekeltségeket képviselt. A Council első elnöke Morgan üzleti partnere, Russell Leffingwell volt. Morgan nagy akadémiai adományainak köszönhetően élvezte számos professzor támogatását.

A Federal Reserve System, a Népszövetség és a CFR tehát közös eredetűek, közösek a létrehozóik.

(a www.bilderberg.com és www.biblebelievers.com alapján fordította: Z.T.Cs.)